

въ селцето Биротъ, 8 клм. до Витлеемъ. Това бѣше четвъртото имъ ношуване, откакъ сж излѣзли отъ Назаретъ. Мария бѣше капнала отъ пжтъ, краката ѝ бѣха подкосени и едвамъ вървѣше. Другитѣ пжтници бѣха ги отдавна изпреварили, защото мнозина отъ тѣхъ бѣха заможни и имаха срѣдства да си наематъ добитѣкъ за пжтуване. Йосифъ и Мария пжтуваха пешъ. Затова и пжтѣтъ имъ не спорѣше.

Нощната почивка и чистиятъ въздухъ възвърнаха силитѣ имъ, и сутринята продължиха пжтуването. Да не бѣха тѣй много изморени, тѣ скоро щѣха да стигнатъ градеца, защото разстоянието, което ги дѣли отъ него, може да се измине за два-три часа. Но тѣ пжтуваха съ чести почивки и едва надвечеръ успѣха да изминатъ стрѣмнитѣ склонове при Давидовия кладенецъ и да влѣзатъ въ Витлеемъ.

Немили-недраги. Сега други затруднения се изпрѣчиха предъ тѣхъ: гдѣ да намѣрятъ мѣсто за ношуване. Цѣлиятъ градъ бѣше препълненъ съ чужденци, дошли тукъ отъ разни краища да се запишатъ. Всички страно-приемници бѣха заети. Въ онова време нѣмаше днешнитѣ голѣми хотели, гдето човѣкъ може да намѣри чисто и удобно легло за нощна почивка. По външностъ Витлеемскитѣ страноприемници по нищо не се различаваха отъ сегашнитѣ прости селски ханчета, изградени отъ грубъ и неодѣланъ камѣкъ. Освенъ за жилище на пжтницитѣ, тѣ служеха и за оборъ на добитѣка. Въ стаитѣ нѣма кревати, ни маса, ни столове. Ако нѣкой иска да прекара по-спокойно нощта, трѣбва самъ да си носи постелки и завивки, а това можеха да правятъ само по-богатитѣ люди, които пжтуватъ съ камили и магарета. Стопанинѣтъ на страноприемницата не се грижеше за никого и за нищо; той даваше само една гола стая, често неваросана, но затова пѣкъ ношуването не струваше много пари. Но и такива стаи не винаги се намираха. Тежко на пжтника, който закѣснѣе вечерята и не може да намѣри праздна стая. Той трѣбва да употребѣи много трудъ,